

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Ἡ διάχυσή της στοῦ ἀπώτατο παρελθόν
σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ὑδρογείου

Ἡ Ὀμηρικὴ (Ἑλληνικὴ) Γλῶσσα πού ἀποτελεῖ τὴν βάση, ἐπάνω στὴν ὁποία ἐστηρίχθησαν πλῆθος συγχρόνων γλωσσῶν, δὲν ὑπῆρξε ἀρχὴ μιᾶς ἐποχῆς στὴν γλωσσικὴ ἱστορία, ἀλλὰ τὸ μόνο ἀκέραιο μνημεῖο μιᾶς μακρᾶς προγενεστέρως περιόδου, κατὰ τὴν ὁποία συνετέθη γιὰ νὰ «ὀνοματίσῃ» τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τίς γνωστικὲς κατακτήσεις τοῦ μεγάλου προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ τῆς Χρυσῆς Ἐποχῆς. Ἀκόμα κι ἂν δὲν ὑπῆρχε καμμία ἄλλη ἀναφορὰ, ἀκόμα κι ἂν δὲν εἶχε διασωθῆ κανένα προκατακλυσμαῖο μνημεῖο, θὰ ἀρκοῦσε καὶ μόνον ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὡς ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεως στοῦ παρελθόν μιᾶς ἐποχῆς μεγάλου πολιτισμοῦ. Στὴ (μὴ συμβατικὴ) γλῶσσα μας εἶναι ἐμφυτευμένη ὅλη ἡ γνῶσις, πού κατέκτησε ὁ ἄνθρωπος ἕως τὴν παρούσα στιγμή. Κάθε ἑλληνικὴ λέξις – ὄρος φέρει ἕνα βαρὺ φορτίο νοήσεως, φορτίο πού οἱ προγενέστεροι «ἐξώδεδυσαν», γιὰ νὰ κατακτήσουν γνωστικὰ τὴ συγκεκριμένη ἔννοια καὶ νὰ τὴν «βαπτίσουν» μὲ τὸ συγκεκριμένο ὄνομα – λέξι. Ὅ,τι δὲν ἔχει ὀνομασθῆ, δὲν ὑπάρχει ὡς κατακτημένη γνῶσις κι ὅ,τι ἔχει ὀνομασθῆ, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μόνη γνῶσις πού διαθέτει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα – σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, πού δὲν ἔχουν καμμία γνῶσι, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἔχουν γλῶσσα. Ἡ «κατάκτησις» λοιπὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας εἶναι τὸ πιὸ γενναιόδωρο εὐεργέτημα, πού μπορεῖ νὰ προσφερθῆ ὡς πολυτιμώτατη πείρα τοῦ παρελθόντος στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο. Τὸ θέμα ἔχει ἀναλυθῆ εἰς βάθος σὲ πλῆθος τευχῶν τοῦ «Δαυλοῦ».

Μία τεχνολογικὴ προσέγγισι στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα

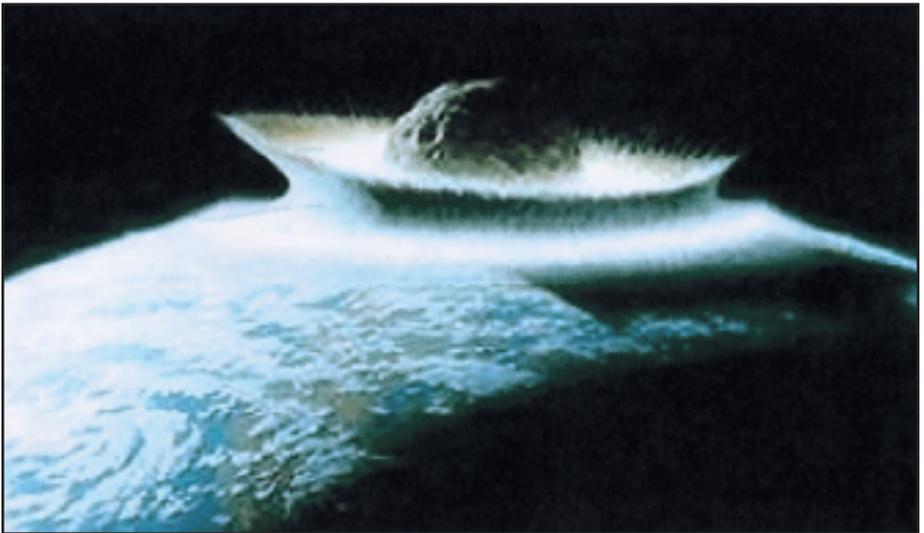
Κάθε γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ἔχει ἕνα ὄνομα καὶ μία θέσι· τὸ Α π.χ. λέγεται Ἄλφα καὶ εἶναι πρῶτο, τὸ Β λέγεται Βῆτα καὶ εἶναι δεῦτερο κ.τ.λ. Οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν γραμμάτων οὔτε ἡ θέσις τους εἰς τὸ ἀλφάβητο εἶναι τυχαῖα. Δηλαδὴ ὑπάρχει λόγος πού τὸ Λ λέγεται Λάμδα κι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐνδέκατη θέσι, ὅπως καὶ πού δὲν λέγεται π.χ. Λῆτα καὶ δὲν εὐρίσκεται σὲ κά-

ποια άλλη θέσι. «*Ἡ γνῶσις ἔδωσε μὲ σωστό τρόπο τὰ ὀνόματα στὰ γράμματα*» («*Κρατύλος*», 393 e).

Κάθε λέξις ἔχει γράμματα καὶ κάθε γράμμα εἶναι φορέας πληροφορίας. Σήμε-
ρα λέγομεν ΔΕΗ καὶ τὸ κάθε γράμμα κάτι περιγράφει, κάποια πληροφορία μᾶς
μεταφέρει (Δ = Δημόσια, Ε = Ἐπιχείρηση, Η = Ἡλεκτρισμοῦ). Ἐπὶ καὶ τὸ κά-
θε γράμμα ἀπὸ μόνο του εἶναι φορέας πληροφορίας (π.χ. τὸ Δ μᾶς φέρει πέντε
πληροφορίες: Δ - Ε - Λ - Τ - Α). Μέχρι τώρα ἔχουν γίνει πολλές ὑποθέσεις, ἀλλὰ
καμία δὲν ἔχει δώσει τελείως ικανοποιητικὲς ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ποιὲς συγκεκρι-
μένες πληροφορίες μᾶς μεταδίδονται μὲ κάθε λέξι, σύμφωνα μὲ τὰ γράμματα ποῦ
τὴν ἀποτελοῦν. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλός: Μὲ τέτοια θέματα ἀλφαβήτου καὶ γλώσ-
σης ἀσχολοῦνται συνήθως μόνον φιλόλογοι, ἱστορικοὶ καὶ γλωσσολόγοι. Ὅπως
δήποτε ἡ συνεισφορά τους εἶναι ἀναγκαία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ. Ἐπιπροσθέ-
τως, τὸ θέμα προσεγγίζεται μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι, ὅπως ὁ πολιτισμὸς ὑποτίθεται
ὅτι ἀκολούθησε ἀνοδικὴ πορεία, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴ γλῶσσα. Αὐτὸ ὅμως
δὲν εἶναι καθόλου ὀρθόν.

Τὰ πρῶτα σταδιακὰ δῆματα εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς γλώσσης ἔγιναν στὸ ἀπώτατο
παρελθόν. Ὅπως ὅλος ὁ πολιτισμὸς ἔφτασε σὲ ἓνα πολὺ ὑψηλὸ ἐπίπεδο κατὰ
τὴν Χρυσὴ Ἑποχὴ, τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὴν γλῶσσα, καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ τὴν γρα-
φὴ. Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο εἶναι ἀπόγονοι τῆς τέ-
λειας προκατακλυσμαίας γλώσσης καὶ γραφῆς τῶν πεπολιτισμένων. Μὲ τὴν κα-
ταστροφή τοῦ πολιτισμοῦ ἀναμενόμενη ἦταν καὶ ἡ ἀνάλογη καταστροφή τῆς γλώσ-
σης καὶ τῆς γραφῆς.

«*Ἐγὼ ἔδωσα στοὺς ἀνθρώπους τὴν γνῶσι, τοὺς ἀριθμούς, τὰ γράμματα· ἐγὼ
τοὺς ἔμαθα νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν*», λέγει ὁ Αἰσχύλος γιὰ τὸν Προμηθεά

Εἰκόνα Α: Ἀναπαράστασις σὲ Η/Υ πτώσεως μετεωρίτου ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ πτώσις ἐνὸς
μετεωρίτου μὲ μέγεθος ὡς τοῦ εἰκονιζομένου, εἶναι ἀρκετὴ νὰ καταστρέψῃ ὄχι μόνον
τὸν πολιτισμὸ ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς.

(«Προμηθεὺς Δεσμώτης» 419-506 περίληψις), δείχνοντας την πανάρχαια προκατακυσμαία καταγωγή τῆς γλώσσας καὶ τοῦ ἀλφαβήτου. «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπέμειναν μετὰ τὴν θεομηνία τοῦ κατακλυσμοῦ, ἦσαν ἀγράμματοι καὶ ζοῦσαν στὰ βουνά. Δὲν εἶχαν ἰδέα γιὰ τὸ ἔνδοξο προγονικὸ παρελθόν τους καὶ τοὺς θαυμαστοὺς νόμους τους. Εἶχαν πολλὲς στερήσεις στὴ ζωὴ τους καὶ ἐφρόντιζαν μόνο γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησί τους» (Πλάτων, «Κριτίας», περίληψι 109 d, e – 110 a). «... Ἐπὶ πολλὲς γενεὲς οἱ ἄνθρωποι ἀπεδίωξαν ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς γραφῆς» («Τίμαιος», 23 c). Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁμως γίνονται προσπάθειες διασώσεώς της διὰ χαράξεως της ἐπὶ ἀκατέργαστων λίθων. Ἄς κάνουμε μία σύντομη περιήγησι τοῦ πλανήτου, προκειμένου νὰ ἐξετάσουμε τὰ σχετικὰ εὐρήματα ποὺ ὑπάρχουν.

Ἡ διάχυση τῆς Γλώσσας τῶν Θεῶν στὴν Ὑψήλιο

α' Πινακίδες Γκλοζέλ

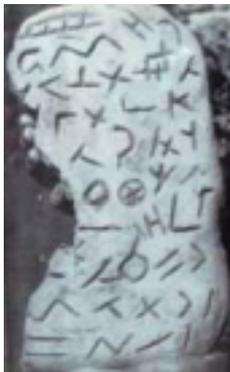
Σὲ ἀνασκαφὲς ποὺ ἄρχισαν τὸ 1925 στὴν περιοχὴ Γκλοζέλ τῆς Γαλλίας, εὐρέθησαν ἑκατοντάδες ἀγάλματα καὶ πινακίδες μὲ διάφορες παραστάσεις, ἀλλὰ καὶ γραφῆς μὲ συνολικῶς 111 σύμβολα. Τὰ εὐρήματα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι πρὸ περισσοτέρων ἀπὸ ἑπτὰ χιλιετιῶν, διότι τότε χρονολογοῦνται, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ μὲ γραφὴ κατὰ χιλιετίες ἀρχαιότεραν τῶν γραφῶν, ὅπου ἔχει βασιίσει τὰ πορίσματά της ἡ συμβατικὴ ἀρχαιολογία.

β' Πινακίδες Νίβεν

Πρόκειται περὶ 2.600 λιθίνων ἐγχαράκτων πινακίδων μὲ ἄγνωστη ἱερογλυφικὴ γραφῆ. Ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴ διάρκεια ἀνασκαφῶν τοῦ καθηγητοῦ Γουίλιαμ Νίβεν ἀπὸ τὸ 1921 ἕως τὸ 1923 στὴν περιοχὴ Ἀχουϊζόκτλα τῆς κοιλάδας τοῦ Μεξικοῦ. Θεωροῦνται 12.000 ἐτῶν. Πιθανῶς πρόκειται γιὰ μία γλῶσσα συμβολικὴ, ἱερατικὴ, ἱερογλυφικὴ, περιγραφικῶς ἐπιστημονικὴ, ποὺ χαράχθηκε στὶς πινακίδες σὲ μία προσπάθεια διασώσεως τῆς ὑψηλῆς προκατακυσμαίας σκέψεως.

γ' Ἡ Ἐπιγραφή τοῦ Γκραιήβ Κορκ

Στὸ ὁμώνυμο λόφο τῆς Δυτικῆς Βιρτζίνια τῶν ΗΠΑ, εὐρέθη ἡ πέτρα τῆς εἰκόνας Ε3, στὴν ὁποία φαίνονται χαραγμένα πολλὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ἡ πινακίδα αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὁλόκληρη ἡ Βόρειος

Εἰκόνα Ε1: Στὶς πινακίδες ποὺ εὐρέθησαν στὴν περιοχὴ Γκλοζέλ τῆς Γαλλίας καὶ χρονολογοῦνται πρὶν ἀπὸ 7 ἢ καὶ περισσότερες χιλιετίες, φαίνονται καθαρὰ πολλὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὅπως τὰ Η, Μ, Χ, Γ, Κ κ.τ.λ.

Εἰκόνα Ε2: Μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ ὑπάρχουν στὶς πινακίδες Νίβεν. Τὰ σχέδια αὐτὰ εἶναι σύμβολα πολὺπλοκα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναφέρονται σὲ ὑψηλὲς ἐπιστημονικὲς ἀλήθειες. Χρονολογοῦνται τὸ 10.000 π.Χ.

Εικόνα Ε 3: Στην έπιγραφή που εύρέθη στο Γκραιήθ Κρηκ τής Δυτικής Βιρτζίνια τών ΗΠΑ, φαίνονται καθαρά τὰ γράμματα Κ, Χ, Λ, Τ, Σ κ.λπ.

Εικόνα Ε3α: Πέτρινη έπιγραφή έλληνικής πανάρχαιας γραφής που εύρέθη σέ άγρόκτημα στο Κένσιγκτον τής Μιννεσότας (ΗΠΑ) τό 1898 (Μουσείο Μιννεσότας, ΗΠΑ).

Εικόνα Ε 4: Κόσμημα τών Ίνκας που είναι στολισμένο με έλληνικά γράμματα (διακρίνονται τὰ Χ, Σ, Υ κ.λπ.).

ματα του έλληνικού άλφαβήτου.

ε' Τὰ Πετρογλυφικά Πουσάρο

Στήν εικόνα Ε5 φαίνεται μέρος άπό τὰ περίεργα πετρογλυφικά σύμβολα Πουσάρο, που άναφέρονται ώς προΐνκας κι εύρίσκονται στον άπομονωμένο Περουδιανό Άμαζόνιο. Πολλές έπιγραφές άνευρίσκονται έπίσης σέ όλη τήν περιοχή τής Άμαζονίας (γραφή Άκακόρ), στις ζουγκλες τής Βενεζουέλας, στην Κολομβία καθώς

Άμερική βρίθει πινακίδων τέτοιας γραφής (π.χ. Μοριστάουν και Μπάτ Κρηκ του Τενεσή. Πολλές όμοιότητες έπίσης με τήν γραφή του Γκραιήθ Κρηκ φέρουν τὰ σύμβολα που άνευρίσκονται σέ προδυναστικά αίγυπτιακά άγγεία στην Άβυδο, καθώς και στα προϊστορικά σύμβολα «χάλριστινιγκαρ» τών λαών τής Βορείου Ευρώπης, που θεωρούνται πρόγονοι του ξουνικού άλφαβήτου. (Στήν εικόνα Ε 3α φαίνεται μία άλλη παρόμοια έπιγραφή που βρέθηκε στη Μιννεσότα).

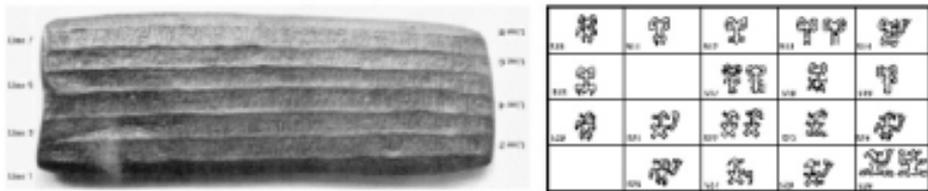
δ' Κόσμημα τών Ίνκας

Στό κόσμημα για τον λαιμό τών Ίνκας τής εικόνας Ε4 φαίνονται καθαρά πολλά γράμ-

Εικόνα Ε 5: Μέρος άπό τὰ περίεργα πετρογλυφικά σύμβολα Πουσάρο, που εύρίσκονται στον άπομονωμένο Περουδιανό Άμαζόνιο.

και στην Βραζιλία, όπου συναντάται η περίφημος γραφή Παράϊμπα.

Εικόνα 56: Η αϊνιγματική γραφή Ρόγκο - Ρόγκο της Νήσου του Πάσχα.

ζ' Η γραφή Ρόγκο - Ρόγκο της Νήσου του Πάσχα

Έκτος από τις πολλές μυστηριώδεις κατασκευές που υπάρχουν στη νήσο του Πάσχα, πολλές άποριες έχει προκαλέσει κι η συγκεκριμένη γραφή της εικόνας 56 με τους αϊνιγματικούς χαρακτήρες, αρκετοί εκ των οποίων είναι ανθρωπομορφικοί. Τέτοια γραφή έχει εύρεθῆ χαραγμένη σε βράχους και στις ελάχιστες πλάκες που έχουν διασωθῆ από τὴν καταστρεπτικὴ μανία τῶν ἱεραποστόλων. Ἡ λέξις «Ρόγκο» στὴν γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει λόγος, ὁμιλία, συνεννόησις. Πρόκειται γιὰ τὴν πανάρχαια ἑλληνικὴ λέξις «λόγος», σύμφωνα με τὴν ἔρευνα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελβέργης («Δανλός», τεύχη 169 καὶ 170). Μὲ τὴν εὐκαιρία σημειώνεται, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ διατηροῦν ἀκόμη τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματά τους (Πολυνησία, Ἰνδονησία κ.τ.λ.), τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς ἐδόθησαν ἀπὸ τοὺς δυτικούς θαλασσοπόρους πὺ τὰ «ἀνεκάλυψαν», ἀλλὰ τὰ εἶχαν ἀπὸ πρὶν «ἀνεξήγητα». Ἕνας ἀκόμη λόγος πὺ προξενεῖ (δικαιολογημένη) ἀμηχανία στὴ συμβατικὴ ἀρχαιολογία, εἶναι τὸ ὅτι ἡ συγκεκριμένη γραφή Ρόγκο - Ρόγκο τῆς Νήσου τοῦ Πάσχα, ὁμοιάζει με τὴν ἀρχαία γραφή τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδοῦ (εἰκόνα 56 α).

Εικόνα 56α: Δείγματα ἀρχαίας γραφῆς τῆς νήσου τοῦ Πάσχα (ἐπάνω) καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδοῦ (κάτω) σὲ σύγκρισι. Οἱ δύο αὐτὲς γραφές (εἰκ. 56 καὶ 56α), ἀμφότερες «ἀμετάφραστες», ἀνεκαλύφθησαν σὲ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα σημεία τῆς ἐπιφάνειας τῆς Γῆς.

ζ' Η γραφή Χαράππα

Πρόκειται γιὰ πανάρχαια γραφή 5.500 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Βόρειο Ἰνδία. Ἀποδίδεται σὲ ἄγνωστη γλῶσσα (;) με ἑλληνικὰ ὅμως σύμβολα.

Εικόνα 57: Δείγμα γραφῆς Χαράππα ἀπὸ τὴν Βόρειο Ἰνδία, 5.500 ἐτῶν.

Γραφή τῶν Μάγια	Γραμμική Γραφή Α
G	?
U	?
E	?
H	?
T	?
C	?
X	?
U	?
Z	?
A	?
A	?
PP	?
σ	?
N	?
B	?

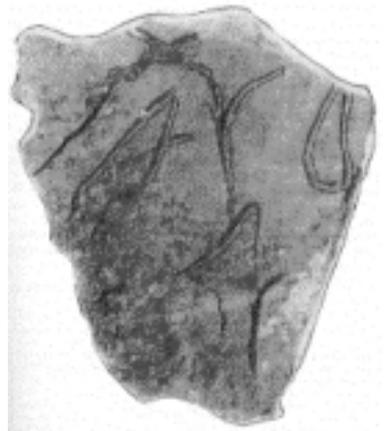
Εικόνα Ξ8: Πίνακας με την γραφή (ἀριστερά) τῶν Μάγια καὶ (δεξιὰ) τὴν Μινωϊκὴ Γραμμικὴ Α. Ἡ σύγκρισις δὲν ἀφήνει ἀμφιβολίες περὶ τῆς σχέσεως τῶν δύο γραφῶν.

η' Ἡ γραφὴ τῶν Μάγια

Στὴν εἰκόνα Ξ8 φαίνεται ἡ ἀναμφισβήτητη ὁμοιότητα τῆς γραφῆς τῶν Μάγια, οἱ ὁποῖοι ἦσαν λαὸς τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α. Πολλὲς πέτρινες ἐπιγραφές Γραμμικῆς Γραφῆς Α καὶ Β ἔχουν εὑρεθῆ σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀμερικανικὴ ἥπειρο («Δαυλός», τ. 172).

θ' Τὸ Ὕοστρακο τῶν Γιούρων

Τὸ σημαντικώτερο ἀπὸ τὰ εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν στὸ σπῆλαιο τοῦ Κύνκλωπα στὰ Γιούρα τῆς Ἰαλονήσου εἶναι τὸ κεραμικὸ ὄστρακο ἀπὸ ἀγγεῖο τοῦ 5000 π.Χ., πού φαίνεται στὴν εἰκόνα Ξ9. Σύμφωνα με τὸν ἀρχαιολόγο πού διεξάγει τὴν ἀνασκαφὴ κ. ἸΑδ. Σάμψων, πρόκειται γιὰ «σύμβολα γραφῆς» καὶ γιὰ «συνειδητὴ ἐνέργεια τοῦ κεραμέα» («Δαυλός», τ. 185). Εὐκόλα διακρίνονται χαραγμένα τὰ γράμματα Α, Υ καὶ Δ. Κι ὁμως ἡ συμβατικὴ ἀρχαιολογία διδάσκει, ὅτι τὸ ἀλφάβητο εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα περισσότερα ἀπὸ 4.000 ἔτη μετὰ!

Εικόνα Ξ9: Τὸ κεραμικὸ ὄστρακο ἀπὸ τὰ Γιούρα τοῦ 5000 π.Χ. με χαραγμένα τὰ γράμματα Α, Υ καὶ Δ.

ι' Τὰ Ἀγγεῖα τῆς Μήλου

Στὴ νῆσο Μῆλο εὑρέθη πρόσφατα ἓνα τεράστιο σύνολο ἀγγείων ἀπὸ τὰφο τῆς πρωτοκυκλαδικῆς περιόδου

Εικόνα Ξ10: Σύμβολα - γράμματα ἀπὸ Πρωτοκυκλαδικὰ ἀγγεῖα τῆς Μήλου (μέσα 3ης χιλιετίας π.Χ.). Διακρίνονται τὸ Χ καὶ τὸ Ν, παρνομοίωτα γραμμένα ὅπως τὰ γράμματα τοῦ σύγχρονου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

(μέσα 3ης χιλιετίας π.Χ.) με πολλά γράμματα του έλληνικού αλφαβήτου (Μ, Ν, Κ, Ξ, Π, Ο, Ε, Χ και Ν).

ια' Ἡ Λίθινη Σφραγίδα - Ἐπιγραφή τῶν Γιαννιτσῶν

Πρόκειται για μία λίθινη σφραγίδα - επιγραφή με ἐγγράρακτα σύμβολα ἡλιασ ἐπτά χιλιάδων ἐτῶν, πού βρέθηκε στό Γιαννιτσά (εἰκόνα Ξ 11).

Εἰκόνα Ξ11: Ἡ λίθινη σφραγίδα - ἐπιγραφή τῶν Γιαννιτσῶν διαστάσεων 2,5Χ5,5 ἐκ. Τά ἐγγράρακτα στοιχεῖα τῆς εἶναι ὠργανωμένα σέ τρεῖς σειρές κατὰ μήκος τοῦ κοιλώματος. Οἱ δύο ὀπές στίς ἄκρες τοῦ ἀντικειμένου δηλώνουν τὴν ὕπαρξη μιᾶς ἀντίστοιχης ἐγγάρακτης ἐπιφάνειας στὴν ἀπέναντι κοιλότητα. Τὸ σφράγισμα ἦταν φορέας ἐνὸς μηνύματος διαρκοῦς νοηματικῆς ἀξίας με πολλοὺς ἀποδέκτες, ἀφοῦ ἡ ἐπιγραφή - σφραγίδα ἀποσκοποῦσε στὴν παραγωγή πολλῶν ἀντιγράφων. Ἡ χρονολόγηση τοῦ εὐρήματος στὴν ἀρχὴ τῆς 5ης π.Χ. χιλιετίας τὸ καθιστᾷ ὡς τὸ ἀρχαιότερο.

ιβ' Κινεζικοὶ Χαρακτήρες

Ὑπάρχουν ἀναρίθμητα εὐρήματα (ἀρχαιολογικά, ἀνθρωπολογικά κ.τ.λ.) πού ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀσίας εἶχαν διεισδύσει ἐκεῖ, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Αἰγαίου στό ἀπώτατο ἱστορικό παρελθόν, ὅταν ἡ ἡπειρος ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς παγετῶνες καὶ τὰ ἔλη. Γιὰ τὴν διείσδυσι αὐτῆ, πού τοποθετεῖται στό 25.000 π.Χ., μπορεῖτε νὰ διαβάσετε στό τεῦχος 170 τοῦ «Δαυλοῦ». Στὴν εἰκόνα Ξ12 φαίνονται οἱ κινεζικοὶ χαρακτήρες γραφῆς, τῶν ὁποίων ἡ ὁμοιότης με τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ προφανῆς.

Ἡ συμβατική ἀρχαιολογία διδάσκει ὅτι ἡ γραφὴ «εἰσήχθη» στὴν Ἑλλάδα τὸν 8ο αἰῶνα π.Χ.! Ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ πού γράφουν οἱ ἀρχαῖοι μας συγγραφεῖς, δὲν ἔχει λάβει ἀκόμη ὑπ' ὄψιν τῆς τῆς νέες ἀνακαλύψεις, πού ὅλο

Κινεζικοὶ χαρακτήρες γραφῆς (Πίνακας ἀπὸ τὸ λεξικὸ Ξι Μπαί, πού ἐκδόθηκε στό Πεκίνο τὸ 1977). Ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ὑπάρχουν μεταξύ τῶν χαρακτήρων αὐτῶν εἴτε πανομοιότυπα εἴτε σὲ παραλλαγές.

και πληθαίνουν κι έχουν καταρρίψει όλες τις θεωρίες. Έτσι λοιπόν, αν εξετάσουμε όλες τις παραμέτρους, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι το αλφάβητο έχει τις ρίζες του στην Χρυσή Έποχή, οπότε παράλληλα με το κοινό αλφάβητο, πρέπει να υπήρχε κι ένα ιδεογράμματο για επιστημονική - ιερατική χρήση.

Σε σχετικά πρόσφατα χρόνια παρουσιάζονται ως έφευρέτες του αλφάβητου διάφοροι Έλληνες (π.χ. Κάδμος, Παλαμήδης κ.τ.λ.). Αυτοί δεν έφηυραν τίποτε· άπλως παρέλαβαν από τὰ Μουσεια τὸ πανάρχαιο προκατακλυσμαίο Έλληνικό Ἐλφάβητο και τὸ παρέδωσαν σὲ κοινή χρήση. Είδικῶς ὁ Λίνος, ἕνας θεωρούμενος ὡς δασικὸς ἔφευρέτης πολλῶν ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ἄλφάβητου, εἶναι υἱὸς τοῦ Ἐρμού και τῆς μούσας Οὐρανίας. Σύμφωνα με τὸν Διόδωρο Σικελιώτη (Βιβλ. Γ παρ. 67) ὁ Λίνος «πρῶτος ἔγραψε σὲ πανάρχαια ἔποχή περὶ τῆς καταγωγῆς και τῆς ζωῆς τοῦ Διονύσου, ὅπως και ἄλλες μυθολογίες, μεταχειρισθεῖς ἄγνωστον ἀκόμα παναρχαίαν γραφήν».

Ἡ Παγκόσμια Ἑλληνική Ὁμογλωσσία

Οἱ μετακατακλυσμαῖοι ἄνθρωποι δὲν ἐδημιούργησαν νέα γλῶσσα. Ἐχρησιμοποίησαν αὐτὴ πού ἤδη υπήρχε και διεσώθη (ὅ,τι διεσώθη) και κατώρθωσαν νὰ τὴν τελειοποιήσουν βαθμιαίως, τελειοποιήσεις πού ὠλοκληρώθηκαν στήν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν ἔποχή. Ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρῖσμα πρέπει νὰ ἐξετασθῆ κι ἡ παρατηρούμενη ὁμογλωσσία, πού ἄλλοι τὴν ὀνομάζουν ἱαπετικὴ, ἄλλοι ἰνδοευρωπαϊκὴ, ἄλλοι ἰνδογερμανικὴ κ.τ.λ. Οἱ τελευταῖες ἔρευνες πού ἔχουν δεῖ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὰ τελευταῖα χρόνια, κυρίως μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ «Δαυλοῦ», δείχνουν ὅτι πανάρχαιοι λεκτικοὶ τύποι ὑπάρχουν στὶς γλῶσσες ὅλου τοῦ κόσμου, τοῦ Εἰθηνικοῦ, τῆς Ἀμερικῆς κ.τ.λ.: ὁπότε ὁ ὀρθὸς ὄρος πού θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε πλέον εἶναι: Παγκόσμιος Ἑλληνικὴ Ὁμογλωσσία!

1. Καταλήξεις οὐσιαστικῶν και ἐπιθέτων

Οἱ πιὸ χαρακτηριστικὲς καταλήξεις ὀνομάτων πού ἔχουν διατηρηθῆ στὰ Πολυνησιακὰ εἶναι: -εία, -ία, -ιοι, -ιος, -ός, -χός και μα καθὼς και οἱ πληθυντικοὶ -α, -εα και -οι.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ		
Κατάληξη	Ἑλληνικὴ λέξη	Πολυνησιακὴ λέξη
-εία	πρεσβεία	παβέα
-ία	μανία	μανία
-ιον	φυκίον	πουκίο
-ιος	πολιὸς	πολιὸ
-ός	ὄχυρὸς	ὄχερὸ
-χός	μοιχὸς	μοέχα
-ίσκη	μοχλὸς + ἴσκη	μοχόκι
α (πληθ.)	ἔργα	ἄνγκα
-εα (πληθ.)	τεύχεα	ταούχαα
οι (πληθ.)	μάγοι	μακόοι

2. Ἄρθρα

Οἱ πολυνησιακὲς γλῶσσες ἔχουν διατηρήσει ἀκόμα καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἄρθρα ἢ (χέ), ὀ (ὀ), τὸ (τό), αἰ (χέ), οἰ, τὰ (τάου). Μεγάλο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης ἡ ἐπιβίωση τοῦ ὀμηρικοῦ καὶ βοιωτικοῦ τοι/ται (ἐκεῖ), πὺ μετετροπή σὲ τόου (= αὐτό) στὴ διάλεκτο τῆς Νήσου τοῦ Πάσχα.

3. Ρήματα

Οἱ ρηματικὲς καταλήξεις -αω καὶ -έω μετατρέπονται σὲ -άου. Τὸ -ζω μετατρέπεται σὲ -τα, -τε, -τι, -το καὶ -του. Ἡ κατάληξη ἀπαρεμφάτου -ειν μετατρέπεται σὲ -αῖ. Ἡ κατάληξη -σω μετατρέπεται σὲ χου. Ἡ κατάληξη τοῦ γ' προσώπου πληθυντικοῦ (-οι) μετατρέπεται σὲ -τι, ἢ κατάληξη -μαι σὲ -μαί καὶ τὸ πρόσφυμα -σκ σὲ -κ. Τέλος ἡ ρηματικὴ συλλαβικὴ αὔξηση (ἐ) διατηρεῖται στὸν ἀόριστο τῶν πολυνησιακῶν ρημάτων.

4. Διατήρησης τῆς ἀρχικῆς ἑλληνικῆς ἔννοιας

Ἡ ἀρχικὴ ἑλληνικὴ ἔννοια τῶν λέξεων διατηρεῖται σὲ ποσοστὸ 31,2% στὴν Νῆσο τοῦ Πάσχα, 16% στὴ γλῶσσα τῶν Μαορί, 12,7% στὴ Χαβάη, 8,9% στὸ Ἄρχιπέλαγος Τουαμότου, 7,4% στὶς Μαρκησιὲς Νήσους Μανγκαρέβα, 5,3% στὴν Ραροτόγκα, 4,9% στὴν Ταϊτή, 1,4% στὶς Σαμόες καὶ στὶς νήσους Τάνγκα.

Πίνακας συγκρίσεως τῆς γραμματικῆς τῆς Ἑλληνικῆς μὲ τὴν γραμματικὴ τῶν πολυνησιακῶν γλωσσῶν ἔχει ὁ καθηγητὴς Νόρς Γιόζεφσον τοῦ ἱστορικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελδέργης. Περίληψη τῆς σχετικῆς μελέτης, μὲ τίτλο: Greek Linguistic Elements in the Polynesian Languages (Hellenicam Pacificas) μπορεῖτε νὰ βρῆτε στὸν «Δαυλὸ» (τεύχη 169 καὶ 170).

Αὐτὴ ἡ ὁμογλωσσία δὲν δημιουργήθηκε ὅμως πρόσφατα ἀλλ' ἔχει τὶς ρίζες της στὸ ἀπώτατο προκατακλυσμαῖο παρελθόν. Ἰχνη ἑλληνικῆς παρουσίας ἔχουν ἀνευρεθῆ καὶ ὅσο προχωρεῖ ἡ ἔρευνα ἀνευρίσκονται συνεχῶς περισσότερα σὲ ὅλον σχεδὸν τὸν πλανήτη. Αὐτὰ τὰ ἴχνη ὅμως προέρχονται ἀπὸ πρόσφατες σχετικῶς ἐποχὲς (π.χ. Μινωικὴ Κρήτη). Γιὰ νὰ ὑπάρχουν ὅμως ὁμοιότητες μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ τῆς γλώσσας τῆς Χαβάης γιὰ παράδειγμα, πρέπει νὰ ὑπάρχει σαφὴς καὶ μακροαίωνα πολιτιστικὴ ἐπίδρασις· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη συμβῆ μὲ «Ἑλληνες Ὀδυσσεῖς».

Σχέσεις ἑλληνικῆς καὶ ἀγγλικῆς γραφῆς

Ἄς δοῦμε ἓνα παράδειγμα, συγκρίνοντας τὴν Ἑλληνικὴ μὲ τὴν Ἀγγλική, πὺ θεωρεῖται λατινογενὴς. Σύμφωνα μὲ τὴν συμβατικὴ ἱστορία πολλὲς λέξεις ἐπέρασαν ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες στοὺς Λατίνους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, σὲ σχετικὰ πρόσφατες ἐποχὲς. Αὐτὸ εἶναι ἐν μέρει σωστό, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀκριβές. Στὴν Ἀγγλικὴ ἢ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν λέξεων εἶναι εἴτε καθαρῶς ἑλληνικὲς (π.χ. democracy, mathematics κ.τ.λ.) εἴτε μὲ ἑλληνικὴ ῥίζα (π.χ. west = δύσις) ἐκ τοῦ Φέσπερος – ὅπου F τὸ δίγαμμα πὺ ἐπροφέρετο περίπου ὅπως τὸ βῆπα καὶ ἀπεβλήθη ἀπὸ τὸ ἀττικό, ἀλλὰ παρέμεινε στὸ χαλκιδικὸ (λατινικὸ) ἀλφάθητο. Στὴν Ἀγγλικὴ λοιπὸν ὑπάρχουν οἱ λέξεις hypo (ὑπὸ) π.χ. hypothesis καὶ hyper (ὑπὲρ) hyperbolic. Τὸ h ὑπῆρχε καὶ

στην ἀρχαία Ἑλλάδα κι ἐπροφέρετο ὡς δασὺ πνεῦμα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ λέξεις history, Helen κ.τ.λ. Στὴν νέα Ἑλληνικὴ τὸ ἡ ἀπερρίφθη καὶ στὴ θέσι του ἐτοποθετήθη ἡ δασεΐα, ἡ ὁποία προσφάτως ἀπερρίφθη – χωρὶς λόγο – κι αὐτὴ. Οἱ Ἕλληνοι λοιπὸν κάποια σχετικὰ πρόσφατη χρονικὴ στιγμή ἐπῆραν αὐτὲς τὶς λέξεις ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν.

Στὴν Ἀγγλικὴ ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ λέξεις sub (ὑπὸ κι αὐτὸ) π.χ. substitute (ὑποκαθιστῶ) καὶ super (ὑπὲρ κι αὐτὸ). Αὐτοὶ εἶναι παλαιότεροι τύποι τῶν ἰδίων λέξεων κι αὐτὸ διότι σὲ πανάρχαιες ἐποχὲς τὸ δασὺ πνεῦμα ἡ ἐπροφέρετο κι ἐγράφετο ὡς σ. Ἡ διαδρομὴ δηλαδὴ τῶν λέξεων εἶχε ὡς ἐξῆς: supō (sub) > hypo > ὑπὸ καὶ supēr (super) > hyper > ὑπέρ. Παρατηροῦμε δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχουν στὴ Ἀγγλικὴ καὶ οἱ πανάρχαιοι τύποι sub καὶ super, καθὼς καὶ οἱ σχετικῶς νεότεροι hypo καὶ hyper. Ἐπομένως τὸ ἐπόμενον ἀντικείμενο μελέτης τῶν φιλολόγων καὶ τῶν γλωσσολόγων δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἐπιρροὲς τῆς Ἑλληνικῆς στὶς ἄλλες γλώσσες, ἀλλὰ ὁ χρόνος πού ἐγίνε αὐτὴ ἡ ἐπιρροή. Οἱ ἀρχαιότεροι τύποι πρέπει νὰ προέρχονται ἀπὸ τὸ κοινὸ ὑπόστρωμα τῆς προκατακλυσμαίας παγκοσμίου ὁμογλωσσίας.

Ἡ λέξις ΧΑΟΣ, πού ἀναφέρεται καὶ στὸν Ὅμηρο καὶ στὸν Ἡσίοδο, ὑπῆρχε ἡ λέξις AHP τὸ ἴδιο. Λέξεις μὲ 3-4 γράμματα πού περιγράφουν ἀκριβῶς αὐτὸ πού πρέπει χωρὶς συγχύσεις καὶ παρανοήσεις καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Σκεφθῆτε τὴν λέξι AHP. Πόση πληροφορία εὐρίσκεται συμπυκνωμένη εἰς αὐτὴν καὶ πόσο εὐκόλο εἶναι νὰ διαδοθῆ καὶ νὰ περιγράψῃ αὐτὸ πού θέλει χωρὶς σύγχυσι. Ὑπάρχει λόγος πού ὁ AHP λέγεται AHP καὶ δὲν λέγεται κάπως ἄλλιως (ΟΥΓΚ π.χ.).

Οἱ δημιουργοὶ τῆς γλώσσης μας ἐγνώριζον τέλεια τὴν θεωρία διαδόσεως τῆς πληροφορίας, πού μόλις τὰ τελευταῖα χρόνια ἄρχισε νὰ ἀναπτύξῃ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι ἓνα ἀφθαστο τεχνολογικὸ ἐπίτευγμα καὶ ὡς τέτοιο πρέπει νὰ ἐξετασθῆ. «*Ὁ καθορισμὸς τοῦ ὀνόματος δὲν εἶναι ἀμελητέα ὑπόθεσις, οὔτε ἔργον ἀσημάντων ἀνθρώπων ἢ τῶν πρώτων τυχόντων*» (Πλάτων, «*Κρατύλος*», 390 d). «*Θὰ πάρομμα ὅσα στοιχεῖα νομίζουμε ὅτι χρειάζονται γιὰ νὰ κατασκευάσουμε συλλαβές, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ δημιουργήσουμε μεγάλον καὶ ἀκέραιον λόγον ρητορικῆς ἢ ὁποιαδήποτε θὰ εἶναι ἡ τέχνη (τοῦ λόγου)*». Ἀλλὰ καλύτερα ὄχι ἐμεῖς, γιὰτι παρασύρθηκα ἀπὸ τὴ συζήτησι. Ὅλα αὐτὰ τὰ κατεσκεύασαν, ὅπως εἶναι κατασκευασμένα, οἱ παλαιοὶ» καὶ στὴ συνέχεια συμπληρώνει: «*ἔνεκα τῆς πολυκαιρίας εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ ἐρευνησοῦμε*». Γνώσεις πανάρχαιες μεταφέρονται κωδικοποιημένες μέσα στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα!

Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν καὶ τὰ γράμματα: τὸ ὄνομά τους, τὸ σχῆμα τους καὶ ἡ θέσις τους εἰς τὸ ἀλφάβητο. Ἐπισημαίνεται ὅτι, ἂν καὶ μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἐπιστεῦετο, ὅτι τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου ἐφευρέθηκαν ὀλίγους αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ, τελευταῖες ἀνασκαφὲς ἔχουν ἀποκαλύψει συγκλονιστικὰ καὶ τελείως διαφορετικὰ πράγματα. Στὸ τεῦχος 204 τοῦ «*Δαυλοῦ*» ὑπάρχουν πληροφορίες γιὰ τὰ γράμματα Μ, Ν, Κ, Χ, Ξ, Π, Ο, Ε τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφάβητου, πού εὐρέθησαν σὲ ἀγγεῖα τῆς Μήλου τῆς 3ης χιλιετίας π.Χ., ἐνῶ στὸ τεῦχος 185, γιὰ τὰ γράμματα Α, Υ, Δ πού εὐρέθησαν σὲ κεραμικὸ στὴν νησίδα Γιούρα τῶν Βορείων Σποραδίων τῆς 6ης χιλιετίας π.Χ.! Τόσο τὰ γράμματα, ὅσο

καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι κληρονομία τῆς Χρυσῆς Ἐποχῆς!

Ἡ πλανήτης Δίας ἐπῆρε τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλύτερου Θεοῦ, τοῦ Διός. Αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖο. Ἡ συγκεκριμένος πλανήτης εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ ἡ μᾶζα του εἶναι περισσότερη ἀπὸ τὸ διπλάσιον τῆς συνολικῆς μάζης ὅλων τῶν πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ἐπομένως ὑπάρχει λόγος πὺν ὁ συγκεκριμένος πλανήτης ὠνομάσθη ἔτσι κι αὐτοὶ πὺν τὸν ὠνόμασαν ἐγνώριζαν τὸ πλανητικὸ μας σύστημα. *«Αὐτοὶ πὺν πρῶτοι ὄρισαν τὰ ὀνόματα δὲν ἦταν κάποιοι τυχαῖοι, ἀλλὰ μελετητὲς τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ ἀναλυτικοί»* (Πλάτων, *«Κρατύλος»*, 401 b).

Στὸ τεῦχος 199 τοῦ *«Δαυλοῦ»* ὑπάρχει ἀνάλυσις τῆς ὀνομασίας τῶν ἱατρικῶν ὄρων, ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει ὅτι οἱ ὀνομασίαι τῶν ἀνθρώπινων ὀργάνων δὲν εἶναι τυχαῖαι ἀλλὰ κάθε μία περιγράφει σαφῶς τὴν λειτουργία τοῦ ὀργάνου πὺν ἀντίστοιχα ὀνοματίζει. Ἡ ὄρος νεφρός, γιὰ παράδειγμα, παράγεται ἐκ τοῦ ρήματος νεῶ πὺν σημαίνει ἀνανεώνω καὶ τὸ ρῆμα φρέω - ὦ πὺν σημαίνει εἰσάγω, ἀφήνω κάτι νὰ εἰσέλθῃ. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει καὶ ὁ νεφρός: Ἐνανεώνει τὸ αἷμα (ἀπὸ τὰ ἐπιβλαβῆ προϊόντα τοῦ μεταβολισμοῦ), καθὼς τὸ αἷμα εἰσέρχεται ἐντὸς του. Τὸ ἦπαρ, τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ ὀργανισμοῦ πὺν ἐπιτελεῖ πολλαπλῆς λειτουργίαι «ἐπιδιορθώσεων» ἐντὸς αὐτοῦ, ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ ρῆμα ἠπάομαι, πὺν σημαίνει ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω. Ἐν δεχθῶμε τὴν γραμμικῶς ἀξίωση θεωρία τῆς ἐξελίξεως τοῦ πολιτισμοῦ, δὲν ἐξηγεῖται πῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς β' χιλιετίας π.Χ. ὄχι μόνον ἐγνώριζαν τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν λειτουργία ἐπ' ἀκριβῶς τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτά. *«Τὸ ὄνομα εἶναι τὸ ὄργανο πὺν μᾶς διδάσκει καὶ καθορίζει τὴν οὐσία τῶν ὄντων»* (*«Κρατύλος»*, 388 c).

Ἡ ὀμηρικὴ γλῶσσα ἀποτελεῖ ἓνα ἀκέραιο μνημεῖο τῆς μακρᾶς προκατακλυσμαιας περιόδου, κατὰ τὴν ὁποία ἡ γλῶσσα συνετέθη γιὰ νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἱστορία, τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τῆς γνωστικῆς κατακτῆσις ὄλης αὐτῆς τῆς Χρυσῆς γιὰ τὴν ἀνθρώπινη Ἐποχῆς. Τὸ ἴδιο ἀναφέρει κι ὁ Πλάτων: *«Κάποιαι δύναιμις ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἔθεσε τὰ πρῶτα ὀνόματα στὰ πράγματα, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὰ νὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην σωστά»* (*«Κρατύλος»* 428 c)!

Ἐστοχεῖ προσπάθειαι Ἐποδείξεως τῆς Μαθηματικῆς Δομῆς

Ἐδῶ καὶ μερικῆς δεκαετίαι πολλοὶ Ἐλληνες καὶ ξένοι ἐρευνητῆς, στὴν προσπάθειά του νὰ δεῖξουν τὴν μαθηματικὴ δομὴ τῆς γλῶσσας μας, ἔχουν ἀρχίσει νὰ ὑποστηρίζουν τὴν λεξαριθμικὴ λεγομένη θεωρία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ταύτισις φθόγγου καὶ ἀριθμοῦ σὲ κάθε γράμμα τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐλφαβῆτου ὑποδηλώνει, ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων μιᾶς λέξεως ἐκφράζει κι ἓνα ἀριθμητικὸν σύνολο. Ἐτσι πολλῆς συνώνυμες λέξειαι ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα - λεξᾶριθμο. Π.χ. ΘΕΟΣ = ΑΓΙΟΣ: Θ+Ε+Ο+Σ = 9 + 5 + 70 + 200 = 284, Α+Γ+Ι+Ο+Σ=1+3+10+70+200=284. Ἡ θεωρία αὐτὴ πὺν εἶχε ἀνθίσει καὶ στὸν Μεσαῖωνα κι ἀφοροῦσε καὶ στὴν Ἐβραϊκὴ Γλῶσσα κι ἔκανε μεγάλα προσπάθειαι ἀνακάλυψης δὴθεν «κρυμμένων νοημάτων» τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» ἔχει τῆς εἶς τῆς σὲ πολὺ παλιὰ χρόνια.

Λέγοντας ὄμως μαθηματικὴ δομὴ τῆς γλῶσσας, ἀσφαλῶς καὶ δὲν ἐννοοῦμε τὴν

Μία όχι και τόσο επιτυχημένη προσπάθεια έρευνήτου για την απόδειξη της μαθηματικότητας και της προβλεπτικότητας (!) της γλώσσας μας: $KENTEPHS\ EΛHNAΣ\ OΛYMPHONIKHΣ = 688 + 324 + 988 = 2000$ (τό έτος που ο πρωταθλητής μας ανέδειχθη Όλυμπιονίκης). Ό Χριστιανισμός και το νέο σύστημα αριθμήσεως των έτων ένεφανίσθησαν πολλές χιλιετίες, άφ' ότου είχε διαμορφωθεί ήδη η γλώσσα μας. Στην περίπτωση της Όλυμπιονίκου κ. Πατουλίδου χρησιμοποιούνται άλλες λέξεις: $NIKH\ H\ ΠATOUYAIΔOY\ EΠIKPATEI = 88 + 1365 + 531 = 1992!$

ανάποφευκτες συμπτώσεις και δεν έχει καμμία σχέση με την μαθηματικότητα της γλώσσας μας. Σύμφωνα με τον Άριστοτέλη οποιοδήποτε τέτοιο φαινόμενο «*εοικε συμπτώμασιν*» (φαίνεται συμπτωματικό). Η μαθηματικότητα της Έλληνικής Γλώσσας δεν περιορίζεται σε άπλες προσθέσεις, αλλά περιλαμβάνει όλη την γνώση από την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού από τα πανάρχαια χρόνια, φθάνοντας στο αποκορύφωμά της την Χρυσή Έποχή.

Το θέμα δεν μπορεί να ξαναληφθεί εδώ. Τα παραδείγματα που μπορούν να παρατεθούν είναι πάρα πολλά. Μόνη περίπτωση, προκειμένου να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τον άφθαστο πλούτο και το πλήθος των πληροφοριών και των γνώσεων που φέρονται στην Έλληνική Γλώσσα, είναι να τεθῆ υπό έπιστημονική έρευνα, αντιμετωπιζόμενη με τον σεβασμό και την σοβαρότητα που της πρέπει και να γίνῃ αντικείμενο έρευνας όχι μόνον φιλόλογων και γλωσσολόγων αλλά και μαθηματικών, κβαντικών φυσικών, πυρηνικών φυσικών, αστρονόμων, γεωλόγων, ίατρων, βιολόγων κ.τ.λ.

λεξαριθμική θεωρία. Στην Έλλάδα άρκετους αιώνες π.Χ. ύπήρχαν σε ισχύ δεκάδες αλφάβητα, άνόμοια μεταξύ τους ποσοτικά και ποιοτικά. Είναι γνωστό επίσης, ότι η άρχαία Έλληνική είχε πολλές διαλέκτους κι ότι η κάθε διάλεκτος άλλαζε μορφή κατά χρονική περίοδο. Οί ύποστηρικτές αυτής της θεωρίας περιορίζονται μόνο στο μετευκλείδειο αλφάβητο του 403 π.Χ. (δηλαδή το σημερινό), χωρίς την άφαίρεση των δίγαμμα (F), κόππα (Q) και σαμπι (€).

Πολλές όμοιες λέξεις έχουν ίδιο λεξάριθμο (π.χ. $AΥΛOΣ = AΨΛOΣ$), ενώ σε κάθε λεξάριθμο άντιστοιχεί πληθώρα λέξεων (π.χ. $440 = OΡOΣ = MIKPOΣ$), χωρίς καμμία λογική ή νοηματική σχέση μεταξύ τους. Ώρισμένοι έρευνήτες έχουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο και αναλύουν λεξαριθμικά όλόκληρες προτάσεις. "Αν χρησιμοποιήσουν έναν γρήγορο υπολογιστή με το κατάλληλο λογισμικό, είναι σίγουρο ότι θα «άνακαλύψουν» ότιδήποτε επιθυμούν πολύ εύκολότερα. "Ό,τι βρουν όμως θα όφείλεται σε